

A woman with long dark hair, wearing a white sleeveless dress, is walking away from the camera down a dirt path in a field of tall golden grass. She is holding a pair of black shoes in her left hand. The background is filled with trees and a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise.

Nina Nordberg

Onnellisten alkujen maa

Onnellisten alkujen maa

If you can dream it, you can do it.

-Walt Disney-

Nina Nordberg

Onnellisten alkujen maa

Copyright © 2018 Nina Nordberg

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-2727

Luku 1

Vintage tyylinen kesämekko keinahtelee viettelevästi Taikan säärrien ympärillä hänen ylittäessä kadun kepein askelin, asfaltin tuntuessa kuumana jopa sandaalien alla, vaikka hänestä tuntuukin, kuin hän leijailisi tuskin koskettaen jalkakäytävää. Aurinko polttaa kuumana hänen selässään, kesäisen lempeän tuulen tuodessa vain pientä lievitystä olotilaan hänen palatessaan kohti työpaikkaansa vietettyään ruokataukoa läheisen lounasravintolan terassilla. Olo on erityisen kupliva, aivan kuin jotain ihanaa olisi juuri tapahtumassa ja ilmassa leijuisi jotain suuren muutoksen tuntua, vaikka todellisuudessa hänellä ei ole pienintäkään aavistusta siitä, kuinka dramaattisesti hänen elämänsä tuleekaan muuttumaan.

Musta sporttinen Audi lipuu hidasta vauhtia katua pitkin hänen ohitseeseen. Sitä hän ei kuitenkaan huomaa keskittyessään täydellisesti kesäpäivästä nauttimiseen, eikä katsetta, joka tummennettujen pilottilasien takaa seuraa hänen jokaista askeltaan ja lantion sulavan keinuva liikettä, kun hän kahdeksan sentin koroissaan kävelee katua pitkin. Eikä ole vähääkään tietoinen, kuinka kuuma ilma kietoo tiiviisti mekkoa hänen sääriään vasten jokaisella askeleella. Eikä sitä, kuinka aistikkaalta hänen käden liike näyttää nostaessaan pitkiä tummia hiuksiaan ylös niskalta ja kauniiden kasvojensa ympäriltä viilentääkseen oloaan, ohittaessaan tien laitaan pysäköidyn mustan auton, vain muutama kortteli ennen työpaikkaansa.

Vakituinen työpaikka rakennusliike Kivimäki Oy:n kirjanpito-osastolla tuntui lottovoitolta useiden pätkätyöjaksojen jälkeen ja hän viihtyy erinomaisesti uudessa työpaikassaan.

Siitäkin huolimatta, että hänen lähimpänä työkaverina ja esimiehenä toimii aurinkoakin tarkempi Tuula. Tuula on lähempänä viittäkymmentä, todella tiukka daami, joka ei jätä mitään arvailujen varaan. Kaikki työt tehdään pilkulleen oikein, eikä hymy kovin usein vieraile hänen ankarilla kasvoillaan. Tuulan opissa ei kuitenkaan pilkut ja desimaalit heitä ja samaan tarkkuuteen hän on myös Taikaan perehdyttänyt. Hän ei itse ole kovinkaan piiruntarkka luonteeltaan ja joskus se saakin hänet epäroimään uravalintaansa.

Mustan kiiltävä Audi on parkkeerattu huomaamattomasti parkkipaikan viimeisimpään rivistöön konepelti kohti pääsisäänkäyntiä. Silmäpari tuulilasin takaa seuraa jokaista liikettä, Taikan astuessa Kivimäki Oy:n toimiston massiivisesta pääovesta sisään.

”Hei Tuula! Hei Erja!”

Taika tervehtii hyväntuulisesti työkavereitaan saavuttuaan kirjanpito-osaston nimellä kulkevaan työhuoneeseen, jonka hän jakaa Tuulan ja toisena kirjanpitäjänä toimivan Erjan kanssa. He kolme pitävät Tuulan johdolla Kivimäen talousasiat kunnossa. Tuulan olemus huokuu täsmällisyyttä tiukasta ilmeestä, aina pukeutumiseen asti.

”Aivan ihana ilma ulkona”, Taika ei anna hyvän tuulensa häiriintyä.

Tuula vilkaisee rannekelloaan, eikä nosta katsettaan tietokoneen ruutua ylemmäksi.

”Ruvetaanhan hommiin.”

Tuulan ilme kertoo, ettei mihinkään turhanpäiväiseen rupatteluun ole aikaa.

”Kuun viimeiset päivät ovat NYT käsillä, eikä kukaan poistu perjantaina tuosta ovesta ulos ennen kuin raportointi on valmis ja tilit täsmäivät!” Tuula jyrähtää napakkaan sävyyn ja osoittaa sormellaan ovea.

Taika vilkaisee Erjaa ja he hymyilevät nopeasti toisilleen. Ei hän mielestään ainakaan myöhässä ollut, mitä hittoa se nyt raivoaa? Taikan mielestä työt hoituvat aivan yhtä nopeasti, vaikka hymy joskus vierailisi Tuulan ankarilla kasvoilla. Sen hän on kuitenkin oppinut, että Tuula on tosissaan siinä, mitä kuunvaihteen tilien täsmäytykseen ja raportointiin tulee ja heittoa ei todella hyväksytä edes yhden sentin vertaa.

Erja iskee hänelle vaivihkaa silmää ja hymyilee rohkaisevasti. Taika hymyilee takaisin, ei kuitenkaan liian pitkään ärsyttääkseen Tuulaa ja istuu olkapäitään kohauttaen omalle paikalleen jatkaen töitä siitä, mihin ennen lounastaukoaan jäi.

Erja on neljäkymmenen hyvänmatkaa ohittanut kahden kouluikäisen lapsen äiti. Hänen ulkoinen olemuksensa on tyylikkäällä tavalla nuorekas, vaaleat hiukset leikattuina muodikkaaseen malliin, naurun purskahdellessa herkästi hänen puheissan. Vaikka Taika on iältään nuorempi ja heillä on hyvin erilaiset elämäntilanteet, he viihtyvät silti hyvin toistensa seurassa. Erja on mennyt nuorena naimisiin ja perustanut perheen, kun taas Taika kaksikymmentäkahdeksanvuotiaana elää sinkkuelämää ja vasta haaveilee perheestä.

Vaikka letkeä huulenheitto on iso osa hänen viihtymistä Kivimäellä, tähän aikaan kuukaudesta kirjanpito-osastolla tuskin kukaan uskaltaa edes hengittää kovaäänisesti.

Täällä ei jumakauta nureta!

Ajatus saa väkisin hymyn Taikan huulille ja hän joutuu pidättele-mään vatsanpohjassa kuplivaa naurua. Sitä hän ei uskalla tehdä, ei ainakaan ennen, kuin hänen tilinsä täsmäävät.

Tuula näppäilee kiihtyvään tahtiin tietokoneensa numeronäppäimiä, eikä edes hänen maantienvärinen tukkansa, joka on leikattu geometrisen tarkkaan polkkamalliin uskalla värähtää milliäkään. Tuula on pukeutunut, kuten joka päivä, hyvin leikattuun mustaan ja klassiseen jakkupukuun. Rohkeampina päivinä jakku on vaihtunut harmaaseen tai tummansiniseen väriin, mutta yhtä täsmälleen samaan malliin leikattuna. Yksinkertainen ja vaatimaton ulkokuori kätkee alleen jumalattoman topakan naisen. Ehkä Tuulan elämä muutenkin rakentuu sekuntikellon tarkkuudella, Taika miettii ja häntä käy pelkästään sääliksi moinen ankara elämä.

”Hemmetti, Osuuspankin tili heittää vieläkin tuhat euroa”, Taika parhantaa ajatuksistaan ja saa Tuulalta vastaukseksi tiukan mulkaisun.

Odottamatta ääneen lausuttua kehotusta laittaa homma kuntoon, Taika aloittaa välittömästi laskelmansa alusta ja sulkee suunsa ja hymyn sen mukana. Pankkitilin tapahtumien tutkiminen imaisee hänen harhaillevat ajatuksensa, kun hän uppoutuu tiukasti selaamaan pankkitositteita laskukoneen sylkiessä vimmatusti nauhaa ulos masiinasta, jota hän toisella kädellä armottomasti hakkaa.

”Mitäs tytöt tietävät?”

Hyväntuulinen matala miehenääni keskeyttää intensiivisen työnteon.

Ennen kuin Taika kerkeää nostamaan katseensa tulijaan, hän tunnistaa äänen hyvin. Hänen sydämensä tuntuu reagoivan välittömästi ru-

peamalla hakkaamaan tiheämmin. Henrik on ilmestynyt heidän työhuoneen ovelle ja nojaa toista kyynärpäänsä rennosti oven karmiin koko sadan yhdeksänkymmenen sentin pituudellaan, hymyillen valloittavaa hymyään, tummien pilottilasien roikkuessa rennosti hänen kauluspaitansa rintataskusta.

Henrik on pitkä, sporttisen jäntevä ja todella hyvännäköinen mies. Vaalean ristiveriset hiukset on muodikkaasti leikattu ja vaatteet istuvat kuin tehtynä hänen päälleen. Henrik näyttää aina siltä, kuin olisi kävellyt suoraan Dressmanin katalogista sisälle toimistoon, viimeisimmän muodinmukaisin vaattein. Tai ei ehkä Dressmannin katalogista, sillä Henrikin vaatteet näyttävät olevan huomattavasti kalliimpia versioita, luultavasti merkiltään jotain, mistä Taika ei ole koskaan kuullut puhuttavan-kaan.

”Mitäs tässä - hyvää kiitos”, Taika saa sanotuksi, mutta sekoaa täysin laskuissaan ja joutuu heittämään puolimetriä laskukoneen nauhaa roskakoriin. ”Hemmetti”, hän tuhahtaa hiljaisella äänellä.

Henrikiä Taikan häsellyks huvittaa, hänen väläyttäessä Taikalle parhaan hymynsä vastaukseksi niin, että hohtavan valkoinen hammasrivi loistaa hänen hyvin ruskettuneilta kasvoilta. Henrikin olemus huokuu järjestyttävää itsevarmuutta. Miten se osaakin näyttää siltä, että omistaisi koko paikan, mutta silti hymyilee tuossa rennon viileästi. Taika tarkkailee Henrikin olemusta.

Tavallaan Henrik omistaakin koko paikan. Tai tarkemmin sanottuna hänen isänsä. Henrik on rakennusliike Kivimäen omistajan Arne Kivimäen poika. Taika on kuullut työkavereiltaan, että Henrik on valmistunut Kauppakorkeakoulusta huippuarvosanoin ja johtaa nyt omaa liiketoimintaa venetarvikkeita maahantuovassa yrityksessään.

”Kesä hellii meitä nyt todella”, Henrik tarkkailee naisia huokuen hyväntuulisuuutta.

”Todella mahtava ilma”, Erja vastaa yhtä hyväntuulisesti.

Taika ei tunnu saavan yhtään järkevää lausetta ulos suustaan ja vastahakoisesti myöntää itselleen, että saattaa olla ihastunut Henrikiin. Jostain syystä myös Henrik on ruvennut käymään yhä useammin toimistolla, vaikka ei työskentelekään rakennusliikkeessä, ja viihtymään erityisesti kirjanpito-osaston ovenliepeillä. Hänen on lopetettava kaikki moiset ajatuksensa, Taika moittii itseään, ja koittaa pitää katseensa tietokoneen ruudussa. Hän ei todellakaan aio minkäänlaisiin romanttisiin kuvitelmiin Henrikin suhteen.

Tuulaa Henrikin läsnäolo tuntuu selvästi ärsyttävän hänen nostellessa mappeja pöydälleen korostetun äänekkäästi ja kävelee kipakasti oven

viereisellä seinällä olevan mappihyllyn ja pöydän väliä. Hän pysähtyy Henrikin eteen, pudottaa mapin lăsähtäen pöydälle ja katsoo häntä tiukasti kulmiensa alta. Henrikin katse on tiiviisti Taikassa ja hän on juuri avaamassa suutaan sanoakseen jotain Tuulan kuitenkin keskeyttäessä hänet.

”Istu ihmeessä alas ja ota vaikka kuppi kahvia”, Tuula nasauttaa kivistä.

”Ymmärrän, arvoin leikit. Minä poistun - iisisti vain”, Henrik nostaa käsiään ylös nauraen, mutta ottaa vaistomaisesti askeleen taaksepäin ovensuusta ja katsoo viisaammaksi paeta paikalta. ”Nähdään taas tytöt!” Henrik toivottaa kaikille, katse tiiviisti naulittuina Taikan silmiin hänen nostaessa tummat pilottilasit silmilleen.

Taika tuntee, miten puna nousee hänen poskilleen Henrikin suorastaan viettelevän katseen alla.

Hemmetin pentu! Ryhdistäydy. Hän moittii mielessään itseään, mutta Henrik on jo kadonnut huoneen ovenpielestä.

Enkö voisi käyttäytyä viileästi, kokeneen maailmannaisen tapaan, mihin Henrik on varmasti tottunut. Taika unohtuu katsomaan haaveilun tyhjää oviaukkoa hieman liian pitkään ja kun hän kääntää katseensa takaisin, Erja hymyilee hänelle veikeästi ja kohottaa kulmiaan merkitsevästi ylös ja alas. Taikan puna tuntuu syvenevän hänen kasvoillaan.

”Mokomakin kukonpoika”, Tuula tuhahtaa närkästyneesti ja laskee mapit omalle pöydälleen.

Taika ei ymmärrä, miksi Tuula ei selvästikään voi sietää Henrikiä? Hän on aina yhtä kohtelias käydessä toimistolla ja mukava heitä kaikkia kohtaan. Hurmaava kerta kaikkiaan. Ei Tuula koskaan ole sanonut mitään enempää, eikä hän ole katsonut tarpeelliseksi kysellä asiaa sen tarkemmin mistä Tuulan mielipiteet Henrikistä kumpuavat. Jotain kismää heidän välillään selvästi on ollut, eikä hän edes halua ottaa siitä selvää. Taika itse huomaa jo nyt odottavansa Henrikin seuraavaa vierailua toimistolle. Taika moittii jälleen itseään haaveilusta ja koittaa keskittyä täysillä työhönsä jatkaen tilien tutkimista.

”Jumalauta! Se kadonnut tonni löytyi!”

Taika hihkaisee voitonriemuisesti aivan kuin olisi ratkaissut vähintäänkin kvanttifysiikan vielä ratkaisemattoman teorian ja nostaa laskukoneen nauhanpätkän voittajan elkein ilmaan samaan aikaan kuin musta Audi poistuu Kivimäen parkkipaikalta.

Luku 2

P erjantai ei saavu yhtään liian aikaisin uuvuttavan ja kiireisen työviikon jälkeen. On kesäkuun viimeinen päivä ja tälläkin kertaa kaikki näyttää valmistuvan aikataulussaan, vaikka tunnelma olikin heti aamusta kireä, kun loppukiri olemattoman katastrofin välttämiseksi on alkanut kuukauden käydessä armottomasti kohti loppuaan. Tuula käy tuttuun tapaan ylikierroksilla ja Taika katsoo viisaammaksi keskittyä tiukasti omaan työhönsä ja välttää minkäänlaista ylimääräistä keskustelua. On kunnia-asia Tuulalle, että hän voi heti kuukauden ensimmäinen päivä ojentaa raporttinsa tuloksesta toimitusjohtaja Aarne Kivimäelle.

Henrikiä ei ole näkynyt koko loppuviikkoon toimistolla. Hänkin on luultavasti oppinut varomaan astumasta Tuulan tielle tähän aikaan kuukaudesta.

Viisas mies, Taikaa huvittaa. Tahtomattaan Taika miettii Henrikiä aina, kun joku sattuu kulkemaan toimistolla heidän huoneensa ohitse ja kuvittelee tahtomattaan, että tulija olisi Henrik.

”Taika!”

Tuula huutaa ja saa Taikan säpsähtämään tuolillaan niin, että penkki heilahtaa hänen allaan. ”Joko se kateraportti on valmis?”

”Aivan kohta! – Loppusuoralla.”

Jessus! Tuo nainen osaa olla pelottava. Taika huokaa syvään helpotuksesta, kun Tuula ei jatka enempää kyselemistä vaan jatkaa omia töitään aina siihen saakka, kunnes kello lyö neljä ja hän voi tyytyväisenä viedä Aarnelle raporttinsa kesäkuun tuloksesta.

Välittömästi Tuulan selän kadotessa näköpiiristä, Taika heittää laukun olalle ja astuu kirkkaaseen auringonpaisteeseen puolijuoksua päästäkseen mahdollisimman nopeasti omaan vuokrataksionsa. Hän oli muuttanut asuntoon heti lukion päättymisen jälkeen aloitettuaan opinnot välivuoden jälkeen, jonka hän oli viettänyt Lontoossa yhdessä parhaan ystävänsä Terhin kanssa.

Asunto sijaitsee Herttoniemessä, vain pienen metromatkan päässä keskustan riennoista, mutta tarpeeksi kaukana, jotta hän pystyi maksamaan vuokransa jo aikoinaan pienellä opiskelijabudjetillaan.

Opintotuki ja työ läheisellä kioskillä takasivat hänen itsenäisyytensä. Toisen opiskeluvuotensa jälkeen hän oli jakanut asunnon silloisen poikaystävänsä Joonaksen kanssa, kun he viettivät rakkauden oppivuosiensa yhdessä. He olivat tavanneet pian hänen saavuttuaan Lontoosta yhteisen tuttavan syntymäpäivillä ja ajautuneet sen jälkeen viettämään aikaa yhdessä, kunnes huomasivat Joonaksen käytännössä asuvan hänen asunnollaan. Kuin huomaamatta heistä oli tullut avopari. Joonas oli häntä kaksi vuotta vanhempi ja opiskeli insinööriksi Otaniemessä hänen aloittaessaan opiskelunsa Helsingin kauppaoppilaitoksella. He olivat seurustelleet kokonaiset viisi riemukasta nuoruuden ja rakkaudentäyteistä vuotta. Seurustelu oli kuitenkin hiipunut eroon ennen kuin he olivat valmiita ottamaan seuraavaa merkittävää askelta. He olivat klassisesti kasvaneet erilleen ja eronneet ystävinä.

Matka Kivimäeltä kotiin taittuu nopeasti metron tuodessa hänet lähelle kotiovea. Hän huokaa silkasta helpotuksesta avatessaan kotioven ja saadessaan riisua liian lämpimän jakkunsa naulakkoon ja puristavat korkokengät pois jalasta. Asunnossa on pieni makuuhuone, johon mahtuu kahden hengen sänky ja pieni yöpöytä, niin että vaatekaappien ovet juuri ja juuri mahtuvat aukeamaan.

Olohuone ja keittiö muodostavat tupakeittiön, joka on sisustettu pienellä neljän hengen pyöreällä ruokapöydällä.

Olohuonetta vallitsee Ikean luonnonvärinen muhkea sohva, jota vastapäätä on pieni sivupöytä ja sen päällä televisio. Sohvapöytä ja lipasto ovat kirpputorilöytöjä, jotka Taika on kunnostanut mieleisekseen vanhempiensa rivitalon takapihalla. Hän on maalannut ne valkoisella, vahannut tummalla värillä, maalannut ja hionut pinnan vanhan ja kuluneen näköiseksi. Taika rakastaa maalaisromantiikkaa ja kulahtaneen näköisiä huonekaluja.

Keittiön tuolit hän sitä vastoin on maalannut kiiltävän värikkäiksi, yhden parin sini-turkoosilla meren väriseksi ja toisen vanhalla roosalla muhkeiden valkoisten pehmusteiden päällystyessä istuinosia. Kaikki elämisen aiheuttaneet kolhut ja naarmut, mitä maalauksen jälkeen ilmaantuvat maalattuun pintaan, ovat vain pelkästään plussaa. Keittiön pöydällä on hänen mummonsa aikoinaan virkkaama pöytäliina ja kukkamaljakossa kimppu auringonkukkia. Sänky ja olohuoneen sohva ovat

käytännössä ainoat täysin uudet hankinnat, mitä hän on huoneistoon hankkinut.

Sohva on päällystetty lukuisilla erivärisillä tyynyillä ja sen yläpuolella seinää koristavat kaksi valokuvasta suurennettua taulua Urhosta, mitkä hän aikanaan sai vanhemmiltaan syntymäpäivälahjaksi. Urho on Taikan suuri rakkaus, kymmenvuotias Suomenhevonon, ruskea, mustaharjainen komistus. Taika rakastaa Urhoa ja niin myös Urho Taikaa.

Kännykkä piippaa tekstiviestin merkiksi.

”Terhi.”

Taikan lapsuudenystävä ja yhä edelleenkin hänen paras ystävänsä. He tapasivat hevosten parissa viitisentoista vuotta sitten ja ovat siitä asti olleet läheisimmät ystävät. Ulkonäöltään he ovat kuin toistensa täydet vastakohdat, Taika on sataseitsemänkymmentä senttiä pitkä, hoikka ja hänen hyvin tummat hiuksensa ulottuvat selän puoliväliin asti. Taikan kasvot ovat persoonallisen kauniit, silmät uskomattoman vihreät, niiden värin tummuessa valaistuksen mukaan lähes ruskeiksi. Taikan ulkonäössä on jotain hyvin sensuellia ja mystistä, hänen katseessa selittämätöntä salaperäisyyttä, mistä hänellä itsellään tuskin on täysin selvyyttä.

Terhissä sitä vasten kaikki on pientä ja pyöreää. Terhi on nipin napin satakuusikymmentä senttiä pitkä, pyöreän muotoisista sievistä kasvosta loistaa taivaansiniset silmät, suuret ja pyöreät kuin leipälautaset. Vaalea olkapäille ulottuva tukka uhmaa maan vetovoimaa luonnonkiharalla uhmakkuudellaan, kiharoiden sojottaessa villisti hänen päässään. Salaperäisyydestä Terhissä ei ole tietoaakaan.

Terhi ei osaa pitää salassa mitään ja usein hän tuo myös kovaan ääneen mielipiteensä ilmoille ennen kuin kerkeää ajattelemaan lausetta täysin loppuun asti. Heidän ystävyttään yhdistää samanlainen huumori ja naurua ei heidän väliltään ole koskaan puuttunut.

”Nähdään kuudelta jorpakossa!”, tekstiviestissä sanotaan. ”Ha, ha!” Taika nauraa ääneen ja alkaa valmistautua illan ensimmäiseen menoonsa.

He ovat menossa Terhin kanssa ratsastamaan ja maastolenkki metsässä on ensimmäinen ohjelmanumero tälle illalle, jonka jälkeen he tulevat Taikan luo jatkamaan tyttöjen illan merkeissä; tällä kertaa aivan kahdestaan.

Taika saapuu hyvissä ajoin tallille ja kävelee ensitöikseen kohti laidunta, missä Urho nautiskelee ruohosta ja laitumen vapaudesta.

”Urho... Urho!” Taika huutaa ja hevonen nostaa laiskasti päättään ja lähtee kävelemään letkeästi kohti Taikaa. Urho tietää hyvin, että Taikalla on jotain herkkua tarjolla, ei se muuten heti niin auliisti tulisi, vaikka hän haluaakin ajatella, että hevonen on pelkästään ilahtunut nähdessään hänet. Hän antaa Urholle omenapalan ja tuntee lämpimän höyryn hevosen sieraimista kädellään. Taika silittää Urhon leveää otsaa, laittaa kasvonsa Urhon lämmintä kaulaa vasten ja sulkee silmänsä. Taika hengittää syvään. Lämpö ja hyvänolon tunne leviää koko hänen kehossa, rakkaudesta Urhoon.

”Hei, albiino! Laitahan liikettä niveliin. Ei tässä koko iltaa ole aikaa – kohta jo mennään!” Terhi huutaa hyväntuulisesti ja harjaa jo tarmokkaasti ratsuaan tallin edustalla.

”He, he! Kuule hujoppi, älä hötkyile! Kohta kyllä mennään”, Taika vastaa taluttaessaan Urhon Terhin ja hänen puoliverisen ruunansa Denin viereen.

Taika kiinnittää Urhon riimunarulla kiinni tallin seinällä olevaan rautalenkkiin ja alkaa harjata rivakoin ottein laitumella kerääntynyttä pölykerrosta Urhosta.

”Miten töissä sujuu?” Terhi kysyy. ”Pysykö debet ja credit omilla puolillaan?” Terhi kurkkii Denin selän yli ja nostaa toista kulmakarvaansa, hymyillen ilkkurisesti.

”Hyvin sujuu, ei ongelmia. Tämäkin kuukausi vaihtui ilman maailmanloppua”, Taika vastaa naureskellen.

”Oho! Vai niin”, Terhi nauraa.

”Sitä paitsi olen huomannut, että minussa on sittenkin piileviä ja - hyvä on – myönnetään - hieman epäterveitä piirteitä, kun minä pidän laskemisesta ja kaiken maailman kuittien plaraamisesta. Varsinkin pidän tilien täsmäytyksistä!”

Terhi näyttää siltä, kuin kuuntelisi hänen puhuvan iljettävistä, limaisista sammakoista eikä työnteosta.

”Varsinkin silloin, kun saan todella etsiä kadoksissa ollutta senttiä - joskus jopa euroja!” Taika on ihmettelevinään hyväntuulisesti. ”Tunnen suurta riemua, kun viimein jokaisen kadonneen euron ja sentin arvoitus ratkeaa ja tilit täsmäävät”, Taika levittää käsiään.

Terhi tuijottaa häntä, aivan kuin vajaamielistä.

Metsätie on hiljainen. Ilta-aurinko paistaa puiden oksien välistä tielle, hevosten käyskennellessä tasaiseen tahtiin vierekkäin. Taika nauttii lämpimän päivän jälkeen viilenevästä illasta ja aistii metsän ja läheisen niityn vastaleikatun ruohon tuoksun. Mitkään maailman murheista ei tavoita silloin, kun pääsee hevosen kanssa metsään. Se on parasta terapiaa, mihin tahansa stressiin tai murheeseen, josta hän nauttii kahdesti viikossa, vuokrattuaan Urhoa jo eläkkeelle jääneeltä Majalta. Taika rakastaa niin rauhallista rentoa kävelyä pitkin metsäteitä, kuin vauhdin hurmaa lauknessaan tukka hulmuten pitkin metsätietä tai esteradan tuomaa jännitystä.

”Mites juppipojan kanssa hommat etenevät?” Taika tuntee hienoisen punan jälleen nousevan poskilleen, mitä Terhi ei onneksi voi havaita. Taika ei voi olla hymyilemättä.

”Ei se mikään juppipoika ole! Tai no, ehkä vähän on – joo. Se on todella mukava!” Taika virnuilee. ”Eikä meidän välillä ole yhtään mitään. Eikä tule! Taika toteaa päättäväisesti.

”Vai niin”, Terhi myhäilee.

”Sitä paitsi, ei sen tason miehet ole kiinnostunut mistään kirjanpito-osaston tyttösestä”, Terhi muljauttaa jälleen silmiään.

”No - varsinaisesti sinä et enää ole mikään tyttönen!” Terhi osoittaa Taikaa moittien raipallaan.

”Oi, kiitos”, Taika on loukkaantuvinaan ja virnistää takaisin.

”Sitäpaitsi, älä sinä vähättele itseäsi! Sinä olet varsinainen saalis, oikea namu! Kaiken lisäksi paketin sisällä on kaikkein kultaisin luonne”, Terhi katsoo Taikaa lempeästi hymyillen.

”Hö, senkin imarteleva apina”, Taika nauraa, mutta typerä hymy ei ota lähteäkseen hänen kasvoiltaan.

Hän ei ota itsekään selvää omista ajatuksistaan tai tunteistaan. Mistä hän tietää, mihin hänen kaiken aikaa kiihtyvät tunteensa lopulta johtavat.

”Nyt sitten mennään!” Taika lopettaa keskustelun ja kannustaa Urhon täyteen laukkaan.

Pian pölypilvi täyttää metsätien heidän perässään ja kavioiden tasainen kopina häviää metsän siimekseen.

Taikan keittiön ruokapöytä on vuorattu leikkuualustoilla, kulhoilla, veitsillä ja monenmoisilla ruoka-aineilla kokkailua varten. Ratsastusvaatteet ovat vaihtuneet suihkun jäljiltä rentoon kotiasuun, paitaan ja farkkuihin. Tuoreet vihannekset, chilit ja erilaiset yrtit sekä valkosipuli on ladottu suureen vatiin keskelle ruokapöytää. Viini on kaadettu lasiin ja radio soittaa tunnelmaan sopivaa musiikkia. Tänäpä on vuorossa idän makuja, tulista Thaikkuruokaa. Kaksi leikkuulautaa on aseteltu vastakkaisille puolille ruokapöytää, molemmille omansa. He kohottavat viinilaseja, veitsi toisessa kädessä, valmiina kokkailutaistoon.

”Tyttojen illalle!” Taika julistaa.

”perjantaille”, Terhi jatkaa huokaisten syvään.

Terhi on töissä päiväkodissa ja myös hänen viikkonsa on ollut kiireinen ja täynnä vilinää ja loputonta meteliä. Kiirettä, mutta hyvin toisella tapaa kuin Taikalla. Molemmille rauhallinen illanvietto sopii kuitenkin paremmin kuin hyvin ja tuo juuri oikeanlaista vastapainoa ja rauhoittumista rankan viikon jälkeen.

”Katsotaanko netistä joku hyvä resepti vai sooloillaanko?” Taika kysyy osoittaen pöydällä lojuvaa iPadiaan.

”Sooloillaan”, Terhi vastaa välittömästi nauraen.

”He, he, jes!”

”Onko nämä tulisia?” Terhi kysyy punainen chili kädessään, eikä jää odottamaan vastausta, ennen kuin jo rouskaisee pienikokoisesta chilistä reilunkokoisen palasen. Terhin silmät pyöristyvät jähmettyen kauhusta paikoilleen. Hän sylkäisee chilin suustaan lattialle.

”Pth! Hemmetti, voi hemmetti! – shuu palaa!” ja Terhi hamuaa vesilasiasia pöydältä, suu auki ja yrittää kauhoa kädellään ilmaa kohti suutaan.

”Ei vettä pölvästi - odota!” Taika estää Terhin aiheet pompaten ylös tuoliltaan ja juoksee kohti jääkaappia.

Maito räiskyy pitkin keittiön lattiaa ennen kuin se on lasissa ja Terhin ahmittavana polttavaan kitalakeensa.

”Apua, ha, haa! Taika nauraa katketakseen, kun Terhi vuoron perään haukkoo ilmaa kuin hengen hädässä ja kaataa maitoa suuhunsa.

”Hemmetin hullu! Tuhoat meidän habanerot ennen kuin ainekset kerkeävät pannulle asti”, Taika moittii nauraen.

”Tämä ei sitten ollutkaan makea chili?” Terhi kysyy puoliksi syöty chili kädessään ja työntää kielensä maitolasiin.

Neljannen maitolasillisen jälkeen tilanne on rauhoittunut niin paljon, että kanafileet vihdoinkin suhahtavat kuumalle pannulle. Terhi lisää hienoksi pilkotun valkosipulin ja pienen palan pilkottua chiliä perään.

He jatkavat maustamista Taikan sekoittaessa aineksia pannulla. He heittelevät pannulle vuoron perään omia lempimausteitaan täydentämään edellistä makua, minkä toinen olikaan valinnut omalla vuorollaan. Lopputulos on joka kerta erilainen ja makunautinto jää aina herkulliseksi arvoitukseksi.

”Curry? - sitruunaruoho? – korianteri?” He vuorottelevat, kysyen toisiltaan ja nyökkäävät hyväksyvästi toistensa ehdotuksille.

”Ja tämä taiteellinen kokonaisuus sinetöidään purkillisella cocos kermaa”, Taika toteaa lähes juhlallisesti kaataessaan kerman pannulle.

Kun ruokapöytä on siivottu kokkailun jäljiltä, katettuna kauniisti, kynttilät sytytetty, illallisesta nautiskelu voi alkaa. Viinin lämmittäessä poskia, rentoutunut olo kynttilän loisteessa, saa Taikan haaveilemaan romanttisesta parisuhteesta ja perheen perustamisesta.

Hänen biologinen kellonsa vääntää hänen ajatuksiaan väkisinkin siihen suuntaan. Se kun tuntuu kulkevan aikaa nopeammin. Samperin Henrik, rupeaa taas kummittelemaan hänen mielessä.

”Haloo, Taika!” Terhi koputtaa nyrkillä ilmaa hänen nenänsä edessä.

”Miltä maistuu?” hän kysyy havahduttaen Taikan haaveilun jostain kokkailevan Henrikin farkkujen takapuolen kohdilta.

”Hmm... ihanaa! Ei saa sanaa suusta!” Taika jatkaa naureskellen ja pyörittelee haarukkaa ilmassa. ”Jos nyt tunnustan – niin ehkä vähän mietiskelin Henrikiä.”

”Ha!”

Terhi huudahtaa voitonriemuisesti silmät loistaen. ”Tiesin, että olet koukussa siihen juppipoikaan! Miksi et tee jotain asialle. – Pyydä sitä treffeille!”

”En missään nimessä!” Taika tuhahtaa. ”Minä en pyydä ketään treffeille – minua pitää pyytää.”

”Pyh! – mitä vanhanaikaista roskaa. Millä vuosituhannella sinä elät nainen!”

”Hyvä se sinun on siinä huudella, kun et ole treffaillut ketään kokonaiseen vuosisataan!”

Terhi on seurustellut jo lukion ensimmäisestä vuodesta asti saman miehen kanssa. He ovat Mikon kanssa olleet kihloissa ja asuneet yhdessä ties, kuinka ja kauan. Mikko on hyvä tyyppi ja kuin luotu Terhille. Hän on rauhallinen, harkitsevainen ja tasoittaa hyvin Terhin räiskyvää ja impulsiiivista luonnetta.

”Äh, ja se olisi aivan liian mutkikasta”, Taika tuhahtaa. ”Haluan työskennellä Kivimäellä, enkä aio sotkea sitä millään romanssilla.”

Onnellisten alkujen maa vie lukijan syvälle ihmisyyteen ja sen moninaisiin tunnekirjoihin. Se on kuvaus rouhealla huumorilla höystettynä rakkaudesta, ystävydestä, kivusta ja selviytymisestä.

Taika on lämminhenkinen ja sensuellin kaunis nuori nainen, joka rakastuu tulisesti työnantajansa Kivimäen rakennusliikkeen omistajan komeaan poikaan Henrikiin. Henrik on sulavakäytöksinen ja kaikki ympärillään hurmaava komistus, jonka jokaista tekemistä motivoi vallan ja rahan tavoittelu.

Taikan elämä muuttuu nopeasti tavanomaisesta upeaksi design vaatteita ja jatkuvaa juhlintaa sisältäväksi tapahtumasarjaksi, jossa aikaisempi elämä jää rytinällä jalkoihin. Täydelliseltä vaikuttanut rakkaus ja glamourin siivittämä elämä osoittautuu kuitenkin nopeasti joksikin aivan muuksi.

Taikan elämä syöksyy jokaisen huippumuodilla kuorrutetun tapahtuman jälkeen nopeasti yhä syvemmälle elämän tummiin sävyihin mistä hän ei enää tunnista itseään ja josta selviytyminen alkaa vaikuttaa täysin mahdottomalta.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi